

Библиотека
МОБАРОВ
Поезија. Есеј. Проза

Књига 1

МИ

ЗАВЕТИНЕ

Оснивач
Бела Тукадруз

Уредници
Браћа Лукић

Фотографија на корицама: Архив Заветина

Александар Лукић

ПСОВКА

Београд 2015.

МАСЛИНА СВ. ПЕТРА

Хиљадугодишње маслиново стабло дуби време.
Шапка зелене гране – буја – пупоље грунца
цветова – мачија шапа. Конци политике у саксији.

Стабло зврји изрешетано шупљинама
преврнутих чамаца. Празне цокуле времена.
Рупа до рупе вулгарна слика јучерашњег дана
препарираних стидница старих жена *licentia poetica*.

Време резбари курје очи табанима
слободних жила над земљом:
мртвачка укоченост обле пете – жилаве
крупне уперене ка отвореном мору
полигон за нарав гуштера зеленка.
Гмизавац мирно плази језик у чекању.

Груб странац усијану главу спрам околности
користи за свој угао посматрања. Хладно цеђење
маслиновог уља, неколико преса: породични бизнис.

Три магарца опремљена за јахање
нага богиња доводи на обалу
близу камених точкова тројанских
што млеше клиторисе маслиновог плода.
Море: ти си сад базен за куљ
клизнуо са точкова.

Глас Св. Петра коњића из стаје допире
накнадно нечујан: а маслине, о маслино!
Козе брсте грмове пропете на задње ноге.
Напуштен апостолски град.

Популарна бајка о маслини штампана
на насловници туристичког каталога
мото наше агоније залепљен ко закрпа
на ногавицама панталона.

Манастир у изградњи
надгледа – викар.
Увек викар, због моралног покрића.

Во времја је Св. Петар прерушен
обилазио земљу, пише у каталогу
и таквог га са свих врата на која покуца
гладан отераше као бесно куче.

Но, сиромашан старац и старица нахранише
напоследку свеца мрвицама са стола,
а он пре но пође даље по свету у инспекцију
божјег дела – откри се брачном пару:
шта да учиним за вас тако оронуте?
Ништа – узврати старац. Али старица
шапну свецу пре но оде:
Учини да умремо у исти дан.

Светац испуни обећање
и тако кад умре старац
истог дана узе и старицу к себи.

У спомен на њихову дирљиву љубав
Св. Петар на земљи створи стабло маслине,
спојивши душе старца преплетене у једно дрво.

Пред тим стаблом стојиш.

НЕБЕСКА АРАБЕСКА

Дирижабл плови небом. Мртва риба.
Трља трбух о трбух са ваздухом
одржавајући равнотежу. По брежју
то је већ пао положен црни шип –
сенка поред клада. Стрпљење молим.

Мимо конституција влада, мимо царина,
мимо секса сеоске опајдаре у штали!
Изван програма ЕУ приређује плес забаван
на неболиком платну, умилно кружење
противприродног насиља. На бис.

Кишне глисте измигољиле модре
из растресите земље сред парка на корак
од националне библиотеке. Скотуране
жице харфе – или старинска игра „клис“;
слепе посланике таме чланови организације
„за отаџбину“ покупиће љигаве у кофу
и нудити пијаним аласима од зоре.

Кочоперна снајка власник уличне тезге
слика и прилика извитопереног народног соја
велика мама сиве економије продаје „из руке у руку“
препричава девојачко искуство – њен
одлазак на поток за бујицом кад вода осакне,
са черенцом у рукама у лов на рибе:
клена, кркушу, мрену, бабушку,
сићушну жутооку у затону.

Осредњи ловац диже сукњу изнад колена
да покаже дубину воде у коју газише

по плен. Пред тезгом створио се ред
купци пиље у бутине гиздаве газдарице,
у два наборана тањира отечених колена.

Усмена књижевност беше занимљива.
Чорба укусна још у причи.

Дирижабл стомачића уловљених рибица
пори нож, а дроб смрди као кокошији измет.
Рибљи мехури бачени на под праште
у чељустима гладних мачака.
Пред мојим бурдељом гирице данима
на леси од прућа за зимницу суши промаја.

Дирижабл плови небесима уздуж и попреко,
члан посаде маше шеширом из досаде.
Његово мртво лице се не види.
Реклама слова лако се чита: Србија.

Ах, тај дирижабл, та поређења:
у шта нас ували осећање о кретању.

Лежим на кревету и непокретан
кроз прозор призивам крхотине
памћења. Основу науке о звездама.

Пет деценија присуства мува
уловљених у мрежу паучине
црвене очи инсеката – вампира
цветалих пузавица, маме поглед.
Доживљај нимало стран.
Аман имајте стрпљења.

Дирижабл: Модел „Русија”
збуњује нацију.
Чудовиште без ребара и крила.

Муве са кухињског стола, са радног стола
са рана људских трагају за крвавим одресцима.

По редоследу набрајам мислећи
о путујућој лађи са чепићима ларви
у трбуху: шта је сврха ужаса?
Шта отпадништва?
Зелене зунзаре, златне муве
црне муве са црвеним очима
винске мушице у ројевима: балон.
Муве говнаре велика штампана слова
досадашњих наслова многобројних књига
долећу из септичке јаме српске
књижевности: муве без главе
инсистирају на познанству.

ОДЈЕК

Мрак долази свечан и заузима празна места,
горила одреда ломи кичму лепом доживљају
о представи данашњег дана. Облици губе смисао –
стврдњавају по неписаном рецепту у свеобухватну
неухватљиву коцку. До малопре песак вејач
постаје клоца хладног камена у друштву
црног монолита. Мрак мутан од рођења
сједињује неспојиво.

Не мари за прошлим даном. Минуће какав год био
попут локалног воза кроз тунел прокопан у стени.
Окамењен приказ: улаз – излаз, из тунела – белег
отворен на стрмини планине остаће на истом месту.

Сетни дечаче: како се зовеш?
Млад корачаш за одром мајке,
ношен брзином живота, црнпураст
и жалостан до гробља: гледај
како се мрак спушта.
Држи се пута поред кућа,
поред пустих дворишта,
иди и плачи. Окончај патњу.
Шупљине љубави крију се у тами.

До малочас свет бљештав и убрзан:
одступа. Поспане птице са грана,
брише талас мрачног мора са лица земље...

Залуд упиреш прст у таму. Мислиш:
Тамо је јаблан – чуј како шуми на ветру.
Гнездо голуждравих пилића у преврнутом береу

на дрвету прекопута – хајде, пилићи спавајте!
Кукасте свастике рачки багрема где радо слећу свраке,
да диригују реповима дугим: ко њима ноћас влада?

Знај, гробље животиња је на периферији села.
Стогови сена – друсне снаше сред ливаде
нужде по ноћи. Складишта леда укопаног
под брегом, пате полирана за реком; комади
леда беху донети као мртвачки бели ковчези
девица на саоницама по снегу. До њих тестере,
секире за разбијање санти леда, празне дрвене
каце испуњене догмом тишине: дечаче,
разуми то стање ћутње, биће ти лакше.

Лето господње одмиче па одмиче,
ни прво ни последње – ноћас је мрачно
ко у рогу да се не види ништа. Тискају се
једни уз друге. Ах! Неко јекну?

Тихим гласом, јекну.

Слепи путник историје ношен матицом
дубоког вира гунђа. Мрак једе мрак.
Торњеви месног млина са белим шубарама
брашна на крову, куд се дедоше?

Човечанство пулсира прстеновима вулве у мраку
на станици стотинак метара ниже регионалног пута.

Федер.

Дечаче мрак у Србији траје дуже од ноћи:

сахрани мајку.

Човечанство, браћа твоја, збијена у круг
као стадо оваца пландује у обору крај чобана.
Не питај никог успут: какви то људи чекају воз
по невиделици? Нису то људи, ни богови,

ни кукавице. Вечита оклевала ослушкују
да ли ће писак локомотиве објавити долазак
поноћног воза тачно на време.

Однекуд из Србије мрачна сила грува ка нама
као две гладне животиње кад насрну на лане.

Точкови композиције клапарају
по железничким шинама,
гвоздена пантљичара бруси челик,
бацајући око себе у страну варнице.

Сетни дечаче, како те зову укућани?
Сећаш ли се имена, да би се одазвао?
Ти се не плаши. Ти се никако не плаши!

Судњи тренутак долази: судар две локомотиве,
челом у чело, у пољу, чућеш чим одјекне.

СВИЊСКИ РЕП

Отаџбинска војска – понављам ми смо душице
кад устреба. Напредујемо истим путем: одећа,
цокуле, дуге цеви, војничке капе. Винске мушице
пијане од врења. Мишеви излетели из смећа.

Сардине по *ѝс* постројене. Један до другог у чети.
Пут ка вечности – није уживање у злочину.
Одран спирални свињски реп пред очима. На мети
главни јунаци оборених носева у одсудном чину.

Бошови јунаци: збијамо шалу о сопствен рачун.
Псовком из шумарица гонимо страх тешком ко крамп.
Брежуљци у даљини – након дугог марша, чун
обећани нуде. Добро станиште за привремени камп.

Претходница купи суварке за ватру. Јачају
главнине снага – црна отаџбинска цигерица
пристиже. Положене заклетве губе на значају.
Армаду одмор обнавља. А сутра спирала рилица
наших команди: руке увис – штеповаће ко сингерица.

Чим раздани по самој линији фронта
видећемо учинак слепе војничке части
страх гони људе да иду даље од живота
пуцајућ у живо месо оних који морају пасти.

СЛИВНИК

Сливници украј тротоара – слика
пепељавих легура оборених на леђа
ајме, ни мрежа, ни пређа, а прилика
да је све то у једном оличено: сеђа,

за отпад нанешен бујицом на решетку.
Вода мину, а кад секну крупан улов оста,
да имитира над сливником бачену беретку
кицоша, блатњавог скоројевића госта.

Неокресан дрворед уз улицу – стабла караван,
нуди полигон за тиранију постера: умрлица.
Кроз скупштински прозор чкиљи чикица
службеник у тоалету не хаје за свет стваран.

Каква све говна мора да приме
сливници – од пролећа до зиме
башибозук, црно машинско уље
мимо закона клизе: две кривуље.

Сливници чине најбројније споменике у граду.
Ко хоће да види: легура до легуре – прва класа.
Уста сливника – гутају немоћне склоне паду
па лепота нечег што бисмо раније не пружа наду:

да смо разумели
где смо се обрели.

ЖАЛОСНА ПЕСМА

Мој живот губи се некамо.
Весло вуче чамац реком.
Узде затежу ка мени –
полако, кочијашу не брзај.

Нота од пене, прсла комета,
пада низ гребен бездана: пуца.
Бродица – душа, чапља куса
плови самотна у пуст крај.

Џабе помињем прошло доба:
динар поткован златном подлогом.

Љуспице рима прате у стопу,
ту крвну групу добијену од рођења.
Златоносна грумења ваља реком
бујица крајем маја – права штета.

Чезња за љубављу, чезња за драганом
привлачи бића јаче од магнета.

Еј, ти, доста са шалом, грми живот:
надживе савременике угојене бикове
сатеране у тор кланице. Не мешај карте.

Природа преображава себе изнутра:
празну мањерку налива кишница.
Кожа одране овце за гозбом лишена
лепоте, обешена са ченгела о голу грану
чини на ветру будалама радовање – бео цвет.

Нарикаче певају велику испраћушу
над отвореним гробом у трансу –
част жалосне песме истиче.

Чуј, бајка се брзо сврши.

ПУБЛИКА

Блажена мадоно куд несталоше надахнућа?
Куд погодбе? Стварност – демонстрира рецепт
прост. Спрдњу. Звекет ситниша за плаћеном
услугом у кур салону. Пун талон питања, опет

нову тиранију маски – позоришта на сваком кораку.
Декор завеса ишчезава: бундеве на јутарњој молитви,
кличећи муслимани. Гола тела иконописана у мраку:
згрчена у колу. Очево штале – неподношљива самоћа.

Сестринство манастира пешачи путем дирљиво
у име свете вере с ноге на ногу: Алилуја, светом оцу.
Из киоска буљи пљескавица са тепсије, плус пиво,
рекламна цена – два еура. Испоснице на поводцу
вуку јагње. Agnus dei добро штиво: здраво – живо.

Небо – огањ, разигран морски коњић, момак наг,
рогуља пободена у пласт сена. Блажена мадона.
Скакавац косац из бусена зеленог искочи одостраг
пред светину жељну чудеса. Где се крије враг?

Публику мори мисао да ће на крају земног пута
чим мину молитве, допасти какве животињске ступе:
одаји за ледене анђеле, са кавезима дивљих мајмуна
дресираним да показују без стида голо дупе.

ЧИОДА

Свет мртвих – лекција лепоте природе
до бунара: козлић црвене врбе испречен.
Клен заробљен из воде јурну – праћакну,
за мушицом. Језик близак бућну недоречен.

Подневна јара трепери – жари. Лептир
укроћен призором цвета, окружења.
Лакомица ливаде, суве четкице траве
јелеј утиснут у стабло бреста – врења

показују куда живот стреми. Литија
фолклора – говноваља кликер балеге гура
пољским путем. Свет мртвих пробија
нем допирући отуда. Молитву рецитује цура

ајме, у име потоњих. Али сан је то једва:
пупчана веза са вечношћу драгих бића. Та
оморина пред кишу на златоносном спруду
буни облаке обада. Отровну жаоку – худу

полаже у хришћанска тела. Свет мртвих
одан да не изда пријатеља, јемчим задртих
до бола чува тајну. Сени кртих
костију од јуче, данас и од сутра – триптих,

знакова. Детлић приљубљен о дрво. Чиода прибадача.
Не жури ка смрти. Потајницу зелену – људски живот
врача
иживи што имаш. Плутиново царство: мрена будног
ока – сеђа
разапета чека па чека. Лепота мртвог поретка
нек те не вређа.

БЛИНДИРАНИ КОКОШИЊАЦ

Месечина јесења, јасна, чак строга, сребри природу,
лишће, пуст брег, лог, суве влати уплашћене у стогу,
затечене љубавнике у бегу заврнутих ногавица

на броду
реке, измакле од осећања правде блиских рођака
– еклогу

кибицера штребера. Отвор за главу вуненог џемпера
влахиње зјапи празан са штрика – сладуњава бајадера.
Месечина хладна без пепела тули стремећи у небеса
скидајући превучену патину од пре: безболно,
без стреса

са ствари – гори да би утрнула, речено слободно
од ока.
Православни свеци имају листом закривљене носеве
дуге
на лицу са икона. У складу са постањем –
предвидивог тока
омеђеног Старим и Новим заветом. Укрштене полуге

прошлог и будућег – у целини божански помешано:
блиндирани кокошињац. Србија окречена
рапавом четком.
Светлост дања брише пропорције ноћи – па врано
место – делимична рупа, парира лицу прострељеним
метком.

ПСОВКА

Живот од јуче – полог. Непријатан до сада
опстаје богојављењски ехо – шклопоција.

Јаблан распопућен мачем мраза на по јада
праском на равне части. Душо: то смо ти и ја.

Бесни пси. Глођемо провучен штап странца
кроз гвоздене шипке ограде, усред параде

поклада, баш. Суви штап сунцокрета у оку вранца,
не жили, већ повијен главом до земље: за ветром оде.

За ветром оде све што смо били, и што смо могли бити:
ошамућени стварношћу истог тела: станари припити.

ЦРНЕ БУБЕ

Бубашвабе послују по мраку. Црне бубе.
Шушкају домаћом кухињом: шшш – шшш.
Старинске куће приземљуше битку губе.
Савремен човек гули комаде ћерпича.
Муња црта стрип по зидовима епохе грубе.

Суочавања Срба, или тзв. српске елите
са националним губитништвом – грињом,
спаде на четкање ногавица блатњаве рите,
или Ђонова ципела смрдљивим ималином.

Кожа одбија да покаже сјај.

Чија је ово земља. Опустошена села. Јад
Пука сиротиња – неописив смрад – Хад.
Готов рачун адресиран несавесном купцу:
емајлиран лонац окачен о врат сеоском јунцу.

Председник крње владе – заротиран зврчак.
Шиба у смеру: узми све или ништа. До руба.
Чему глумирање другови: дане траћи сит хрчак.
Браћа по крви утврђују брану напуклу ко туба

по шавовима, од јаловине. Лични пример за узор.

Мува без главе – не трља ножице пред кишу? Срамота
силом прилика лутак претекао из складишта
СФРЈ-ота,
уместо напред, цима натрашке, слављен од идиота
немих шаховских фигура комунистичких зилота.

МРТВА СТРАЖА

Уредник књижевних новина – дежура
на мртвој стражи књижевности: без ура,
поклича! На мртвој стражи чува успомену
на лик и дело Ј. Б. Тита: и после Тита – Тито –
по старом. Гузеља доживотну смену.

Пингвин литерарног братства – секције,
задњицу о задњицу гура ка кружоку старом:
штитећи тако пакао од свакодневице. Лекције
дели за сваки случај у руци машући сатаром.

Лектира позната – склепана у складу духа
КЗ-а: углавном компартијски писци – дивота.

Пегав по лицу попут британског скаута
оживљава мртваца: личном рубриком – скота
звездаша. Уместо отровне жаоке речи – адута,
крнтија зија из бусије ЦК-а, са друге стране пута.

Матерњим језиком оштри борбен став – молитву
шпакле. Обијене ивице уз врата равна – око дозне
књижевности. Заптивен експрес лонац обарену блитву
најављује писком паре – писком снаге синова Озне.

ВАГИНАЛНИ КОРОВ

Поновити опет и опет, мој свагдашњи став патриотама, да не лупају глупости пре свега: огавну бајку. Не савијам другоги кичму – оглав намакнут држи ме усправно. Систем државних стега

лекције преваспитања: два ударца – пендреком укрштених преко леђа у модро латинично слово икс. Делујем, пишем драматичном молитвом, а дреком не скрећем пажњу на себе. Срамота има име. Фикс

идеју друштвено корисног грозда. Прекомерна сила жутокљунаца служи да опоненте на време опамети. У позадини кулиса, стара гарда НОБ-е, црна кила друштва, близогробци. Пуковници и покојници
заклети.

Понављам опет шибицарима: књижевност бадава потискују. Улога са маргине жешће мрешка површину बारे – стварност црнобелу насељену коровњаком вагине.

ЗАСЕДА

Испружен прст: претећа поза.
Пун пивски сандук преврнут
са камиона. Срча стакла – нервоза
балерине приметна пред наступ,

тако изгледа. У око забоден прст.
Јаук. Људска псовка изречена
противнику у лице. Чији крст
се то обнавља попут љутог рена

из отпадака, главице затрпане
у црницу. Људска глупост расте
поточић лањске воде, од преклане
испод смрдљивог смета, пробија. Красте

позлеђене сишу муве. Замрзли прозор
јелењи рогови оштри прете отуд,
завереници – потпис мањине. Ороз
затегнут, заседе свуд да немаш куд.

ЛОВИНА

Година измиче – крај децембра. Снежи.
Пахуља за пахуљом равна предео.
Ружна јаловина престаје то да буде – бежи
на трен стравна слика. Колико би вредео

негдашњи поредак ствари не објашњава
настала анђеоска лепота. Ругоба остаје ругоба.
Под покривачем бокори дуговека страва
убличена у сећању, те време, шала доба

њиховог јача на значају. Мандељштам у затвору
будан. Спаковану ћебад усредсређен развија
преко тела, обуздавајући дрхтавицу. Пред зору
колебљив мраз из минуса у минус обавија

босо стопало затвореника. Са застава порубљених
ограничен свет говори. Каменчић стрмина дроби.
Линије оштрих ивица до бола низ пут озубљених
видети неће небо. Малокрвни. А Осип, тек он би,

гласно јецао, знајући озбиљан да приговори
у лице Богу. Омашише пут, отац и син. Време
дуго вуче хорде народа за нос? Чик створи
свет испочетка, а да не испадне наопако бреме,

посреди у првом лицу, пука смена празних година.
Кошава дува, дуж североисточне Србије, исти правац,
земеће трагове, да лакше ловац постане ловина.

ОБРАЗ

Благонаклоно трепери лишће створу сваком,
а поветарац
пределе обрасле честаром пробија роговима –
мио јарац.
Посувраћен јасен, слика и прилика старог оца
трпи уграђен вештачки кук у телу, тужни изглед коца.

Биљна ваш млад ластар сиса, поступно у сласти,
задруга црних инсеката и пупољак има у власти.
Безначајна земља – безначајни људи – воља Божија
па суди. Дуге браде код лопова, чему ли су чинија?

На планини, високо дрвеће, живот окончава ћутњом.
Смрт младости не изопачује карактер, а љутњом,
државни спикер тртља вести пол. елите, тиранију беде,
историју луфт балона на канапу. Српски трик. Од беде

људског духа може се побећи. Од безбедоносних снага
савест проради код чистих срца. Истину страх не љага.
Шумарцима вршљају, вазда гладна створења
плашљиви пазе да не освану као ловина лења.

Неопрезној девојци на образу
крпељ рилицу запио. Омразу
цура од тад има за крвопије.
Сочну псовку из уста делије.

ПРЕДСКАЗАЊЕ

Сврака долете у двориште са туђим пилетом
у кљуну. Осмотри околину сама ли је, да ко не гледа
а онда, рашчеречи плен и прогута. Жилетом
посече човек лице бријући браду кад погледа

кроз прозор страву постојећег живота, од рођења
до смрти!
Данас те има, а већ сутра, збогом. Прича се једвито врти
завичајем пар дана, док случај слегне. Џаба запевка,
упрти
наследници мучно тегле терет тла и крви до помане.
Крти

опасачи пуцају им под стомаком око струка. У крилу
слатког
православља – чељуст лавља. Цена јеванђеља за главу
живу,
пасти па узлетети. Разумети тужаљку века претерано
кратког,
предсказање лудима за радовање. Народ за под једну
шљиву,

несвакидашња сорта? Непостојећа пати и либи да се
обрати
шљиви? Историју им чине углови из тмине. Ни мила
мати
супетлице да одврати од збега под грмом.

Чврсторукаши
мора да су одреда, дизгин затежу. Срећан им пут: маши,
маши им ручицама слободним.

Ур.

Крива рогуља, медијски Нострадамус
загуљен крилати црни *Calaptamus italicus*
диктира вечерњу колумну за сутра, плус
насловницу новина: црну листу – кус, кус
индекс будућег одстрела – лични дур;
кесу мишомора потписује скраћеницом Ур.

Докле досеже гадост, пре објаве, већ зна.
Рачун без кусура: сведен на два слова Ур.
пиље као полутрула јабука из вазне у Вла,
или подметач зашто под бирократски тур.

Који кур копка такав: статус, плату? У редакцији
мотајућ калем кола – оданих цуњала чиновника.
Маторе гузице Савла и Павла васкрсава у акцији
пресним метафорама циљајућ у виновника:

пету колону. Владин став закуцан: складиште пуно.
Јавно мњење сив пластелин – глисту вести гута.
Ур. пијан од званичног става, пише: златно руно
(напомена Ур.) код Срба због Срба сија из Апсолута.

КЛАСИК

Свргни стару догму, макар прст у око
гурао диктатору. Невидљив дух рађа
отпор. Смет лишћа диже вртлог ветра
са земље. И погибелно баца за зид.

Средња Европа – лавиринт. Изгледа!
Лична карта лобања. Сува чесма.
Куц-куц чикице. Затворена врата.
соцреалистички класик ствара: тлапња.

Ах, тај срамни рат, куд је довео нацију
у шта увалио већину – стари лисци
кваре омладину. Досадне реченице
буђаве печенице. Обавезна лектира.

Утроба стараца грми срамну музику –
мода дечијих фризура уједначена
по узору метли владајуће партије.

АЗ БУКИ ВЈЕДИ

Аз буки вједи: светлост, ипак, обасјан спруд,
и зелен дуд
на непознатом приобаљу. Сенка стасава за стаблом.
Труд безличне птице са палубе брода сплашњава. Усуд
је чини рањивом напослетку снага у сосу гадном

да безусловно пада међу стеге вилица. Аз буки вједи.
Народна кухиња – во на ражњу. Друшкане седи и једи.
Творац историјског романа замакао усред потопа
вреди
колико обичан мртвац. Покојников пев са небеса цеди

тачку. Јер, држи повлашћено место на крају реченице.
*„Нисам се убио из њајриотске одговорности њрема
својим савременицима.“* Писац уморним гласом сенице
саопштава разлог што је живео. Не хотећи да дрема

зарад другова. Цртало плугова подвлачи:

„За сваки случај
још увек имам револвер“ – та, мани причу... Слушај:
било је гадно газити ђоновима оштро голо камење
морског пристаништа, пред укрцавање на труп Галеба.
Аз буки вједи! Савести ради, Јосипу рецитовах песму:
Стење.

Тврд кредо есхатологије – идеологије доба. Реци, треба

ли због тога повући ороз. Истина цури полако,
али цури.

Пиле расте у петла, да би певац скочио у лонац.
По новинама до прве даће објављиваће шутури
коментар о значају барда: саборци, који питомац,

ледоломци: друштвено корисни писци чараће ватру.
А после даће: брајко на видело. Сасуће у очи истину
какав је ко за живота био. Да се на земаљском кантару
не би изгубила тачна мера. Пожурити полако
на брзину.

Аз буки вједи! Очева проповед нацији. Потопе грдни
стисни и прдни истовремено: макар у истом дану.
Дужност младости испуњена прелива – зато мрдни
да се пресни живот писца у настојању склони
у страну.

„За сваки случај још увек имам револвер“ – лугер,
положен у ковчегу. Мртва рука стеже јаре и паре.
Аз буки вједи! Време смрти качи флор о ревер.
Другови драги: пуче тиква у гатаре, ам и шкаре.

КРВАВЕ ОЧИ

Свет који негују ближњи, не посустаје.
Брекће непрестани помен. Кукољ, а за њим
жито под воденични камен пропада тако.
Коприва израсла са буњишта прли јако.

Душему клате роговима волови привезани
штрањком о паоке точкова – ускоро ће на лес
утоварити џакове млива. Грдосијама сапну снагу
због голих копита у разбој ради поткива.

Бити у складу са наметнутим животом,
трпети обавезу, зими цепати санте леда
под ћупријом на речици – ослобађати витла.
А лети од врућине потражити спас
у речном виру. Живети понизно и покорно
у православљу од петка до светка,
поштујући црвено слово у календару.
Смену доба: време поста – литургију.

Храм подигнут близу потока, скривен,
опкољен платоом камених плоча –
зија у небо. Кржаве очи печених цигли
ушушкане пробијају кроз лишће грања.

Млада белоушка ка ногама
вернице вијуга шеваром
рибицу уловљену у устима има
и стеже је док се још праћака,
кркуша ли клен, црвенперка,
вијун биће прогутан до мрака.

Са бука преко стена бризга сноп
водених летви. Брзавица баца себе
једноличним ритмом понирући у вир.
Кључа Божје дело у напону – крик,
сабрано уз дебла шумских врба тик.

Два пободена стуба у бедем обале,
гвозденим обручима придављени,
набрекли од влаге на први мах – размотримо
шта сведоче – шумски оче: губилиште.

Генералну пробу – замајац: нему причу.
Мој неуспех одвећ јасан. Или подвиг:
Љубав без журбе – цвет слатке диње
избио са вреже: цвета не прецветава.

Ускршње јаје у храму на почасном месту.
Пред мњењем очију огледала: тих и тих.

Високе куполе, траже мој тужан
поглед упућен међу мошнице. Коначан суд.

Бачене љуске јаја под певницом након обеда.

Гледам да не видим како моје срце посреди вас,
располућено пева без једа.

МЕТА

Полигон стрелишта заклања дрворед кестена.
Гране нуде школарцима окачене торбе зрелих плодова.
Руља пак, посматра празне љуштуре мета, замишљам,
по земљи ће осванути пуна корпа ружних пачића.

Ленштине верују у бесполна страшила
натрћена за обуку младе војске.

Младићи циљају у мету жмурећи на једно око.

Оружана сила тако заступа наш век.
Рећићу челичног Бога: плод каки боје кестена
са једним крупним белим киклопским оком.

Слутиш ли да ће након обуке,
на полигону остати маслинасте дрвене кутије
испражњене муниције, брдо месинганих чаура
светлеће на сунцу: кад дуне вечерњи поветарац,
празне без зрна танади звиждаће као стотине флаута.

Лим са кровова породичних кућа,
пред сменом температуре дана у ноћ,
гибаће положен на гредама. Пулсираће
црн и крут жешће од девичанских пичића.

Не заноси се да је неподношљиво
то што си видео, на полигону.

Поредак мета: прса у прса.

Није међу њима све толико тамно
расправа будала уме бити жешћа.

ЗНАК УПОЗОРЕЊА

Зидови: дрвене талпе, уплетено пруже,
сламени леп сипак. Костур предат природи.
Одрана ребра, засун врата нахерен – батина,
поломљен прозор, скршено слеме, сита и брдила.

Господар деценија немар. Гулаш корова
крчка јака ватра. Рекли би: бестрагија.
Мајчице последице заорава не штеде.
Клубе прободено плетићим иглама: страдија.

Пљунути ми у истом духу од оца. Старудија
спојена пупчаном врпцом једно тело –
пререзана петлова шија – уместо десет
божјих заповести тупи косир легенди.
Уцвељене византијске бедевије –
удовице – височанства кокошија –
јато без петла осокољено појединим кокицама
да нарашћују без пардона остале сиротице.

Светосавска скаска – верзија кредитне банке.

Спекулације о звезди Пелен, и томе слично.

Панорама мишљења. Дилема: проширена вена,
или угрушци крви – горе од горег за лаку ноћ!

Ту већамо о заблудама обичаја
нашег краја кроз време.

Бого, какве дарове природа нуди човечанству,
не тражећи заузврат ништа: знаш ли

чему шири прекомерну изузетност около.
За почетак: бркове – четке сирка. Тартуф. Рибље око.
Ајд, и посебност игре у тами: стрнцање уз ватру!

Паук виси са свода пећине, пропада, пашће –
мушки принцип.
Греч грабљивац из дубине вира креће у лов –
женски симбол.

Знак упозорења – пази! Мораш учити о правцу
камо си се упутио. Јер, у каквом год куту се обрели:
ма били и у другачијем свету где год били: нисмо сами.

ТО ТИ ЈЕ

Све је речено цениш друшкане тиме
ако изустиш од раног јутра: Христос се роди!
Ако чекаш пословични одговор: Ваистину!
Вечитом календару туђег живота шта додати?
Бадње вече обзнајују прангије пуњене шалитром –
убичајено, река вијуга ка мору лењо протичући пољем.
То ти је.

Поредак багремовог коља догурао до зиме
тавори баштом побијен маљем у земљу
очевом руком од лета, крај напуштене куће.

Празне собе насељене ројтама паучине.

Танак слој прашине украс драгих предмета говори
убедљивим ћутањем. Снежне драмлије прашине
чекају наследнике – овековечене честице у снопу
сунчеве светлости пристиглој кроз прозор
врше трење у нужди, честице
прострте по ваздуху
пркосе сили гравитације
испаљени хици прошлости
циљају директно у лице.

Кућа пуста. Нит има ко да плаче
ни да се смеје у њеним одајама.

Осим тишине, осим осећаја да не дише.

ТАМНО ОГЛЕДАЛО UN-a

Смокве, жути плодови лимуна,
монокл до монокла сева из грања.
Бале сламе спаковане сред њива,
ко некад поређан куван сапун
дуж славског стола од свињског сала.

Младе продавачице јаких
чашица колена препланулих
такорећи облик џезви за кафу,
са корпама од прућа у руци
рекламирају вруће перече посуте
сусамом печеним у тепсији
на мало уља из донације UN-a.

Ушаре јуре плен закривљен лик
маварских момака у тамном огледалу –
провидне ваши у којима струји крв боје рубина.

Више мање долазе и одлазе безобразне
опхрване искушењима љубави:
наспрам шушкању руље.

Pro patria! Подшишивање у салону на углу.
Сунећење бријачем у једном маху: цаба.

А у кантини као за породичном трпезом
мусав дечак отима кутлачу од особља,
да први сипа масну чорбу у тањир.

Од рата наовамо улицом шпартају ветерани:
црни попци друштва. Дрвени коњи судећи

по ногама набаченим на штудле: печате тротоар.
Иду и скакућу као да савлађују газ реке,
скакућу мучно како умеју, са камена на камен.

У пролазу на јавном месту изазов времена беху
дрвени коњи са људским главама на раменима.
Климају главом побеђени – као учењаци
кад потврђују научно откриће.

Приде удовци удовице избегли
из покрајина ободних земаља:
тек они јече монотоније од ланца
моторне тестере обавијеног око мача.

После свега разум налаже реч јасну. Тамном огледалу
нек приђе муза: њено је да се не стиди изгледа. Муза!
Муза!

Не Америка у свом стилу. Надувана Америка
злопоглеђа:
џунгла – гузатих раторборних мелескиња. Нек
не приђе, она.

Ова побожна песма у настајању: нови лист врти.
Песма интензивнија од доживљаја мртве природе.
Нас. Њих.

Наше вулгарне Европе пред огледалом: пице
са два лица.

МАТАДОР

Приземљен черечи плен. Залогaje меса
кида кукастим кљуном гутајући у цугу
кржаве канапе мишића са батака немоћног створа.
Кричи као да је у замку ухваћен: pro domo.
Матадор близанац кочоперних птица
разапетих на националној застави
натакнутој на копљу. Каква представа?

На оближњем пољском путу где одувек
газимо мреже троскота враћајући се из шетње
неретко затицасмо сабране заљубљене скарабеје
у смешном такмичењу на том месту,
а сад без дотеривања: испречен матадор
раширеним крилима влачи прашину,
летња јара трепери око њега,
ванредна врућинчина – све у свему –
цврчи рерна. Ми неопрезни догурасмо у тај крај.

Сведочење о трагизму земаљског
постојања западе браћи: песницима
болесног човечанства. Човечанства
обузетог разговором глувих:
помоћу руку и очију.

Ваљда због поузданости језика којим се служе
браћа набасаше на антички призор, поготову
Управник Заветина: познавалац нереда наметног
века осетљив на доминантне лажи – српски песник.

Доврага са традицијом мућки, са пиздаријама
пријатеља кад себе ради певају: иже јеси.

Патријарх наш: духовни матадор нек заступа
Бога и ван цркве. Но!? Нек не имитира патријарх
патријарха борцију ко црн ован овна у обору,
у име више идеје заједнице сведочећи последњу
реч спавача тајног друшта Остапа Бендера,
ко Шеф тајне службе.

Углавном опаку одлучност небеског матадора,
окупаног летњим сунцем над пленом видесмо.

У неколико наврата дични тић поправљао је гард
да нас одврати од сведочења о злочину.

СТАРИНСКИ ДРУМ

До бедема брежуљка бујица развали
саобраћајницу носећи насип у неповрат.
Пресечена веза између два света сучељена
као зазор кљунова на ваги оста у ваздуху.

Потпис градитеља: шест стотина година стар
удади мутни талас за једно преподне:
а за њим приде оде ломљени туцаник,
камена подлога турске саобраћајнице –
насипане кулуком, набијане вековима да пут
буде тврђи за шине притегнуте о паоке точкова
патујућих каравана од Београда до Босфора.

Клоце стврднутих плоча прогута
водена стихија. Копита младих зебри тако трзају
у ропцу кад нестају у чељустима крокодила.

Орах крај пута израстао уз брег паде напослетку.
Горостас паде и не јекну савладан. Некад давно
његову сорту донео је црни гавран у кљуну,
испустивши у лету на том месту коштуњав плод.

Сад изваљен и немоћан са зеленим лишћем
и плодовима на грању лежи насукан на спруду
наопачке окренут стотину метара низводно
имитирајући бачен кишни амрел.

Жиле стабла дрхте по ваздуху
рашчупаније од главе медузе.

Неславно оконча Кентаур
пропет међу селима. Сурова епизода.
Река налива тонама житког муља
празнину некадашњег друма.

СЕБИЧАН МУЗЕЈ

Напуштена имања природа окупира.
Али салаш крај турског вира одолева.

До пута којим се још увек може проћи пешице
након брања липовог цвета у дубравама, опазисмо
чаир, идеално место за изградњу себичног музеја.

Понети неостваривом идејом у српским условима
транзиционе економије дођосмо до пресахле јаруге.

Са мало труда – неколико бетонских цеви биле би
довољне да се спроведе вода из реке у јаругу.

Што да не?

Јаругу порибити млађом шарана.

Зграда велелепног музеја –
могла би бити саграђена
на источној страни забрана,
да би се обновила лоза наследника.

По осећању и замисли насталој у духу песника.

Садашњи живот ишчезава брже од белих трагова
на небу за моторима млазног авиона што остају.

КОНЦЕРТ НЕКУЛТУРЕ

Камара бачених боца, тегли и балона – лешева са заштитним лицем брендова мултинационалних компанија – крш људске некултуре – немоћно братство окупљено лежи заглављено у теснацу обала над површином воде која их донесе.

Отпад пластичних вампирџија згомилан збрда здола одасвуда чини пирамида настала на згодном месту под сунцем, изложена мукама спољне температуре важеће за провинцију.

Оркестар отпада музицира без диригента боце – штапини динамита експлодирају.

Бесплатан концерт у природи у подне, прашти хор – комешају се боце у плесу.

А кад захладни и ноћ падне не измишљај концерт неће губити на ритму већ ће боце као младе девице почети да се грче у струку и скупљају једна уз другу шкргућући невидљивим зубима док их свеж ваздух ноћи не успава.

Публика отпада – ретки пролазници.
Проклети ретки пролазници. Знаш их већ.
Свратиће да би узели улогу на крају представе.

Татула са трубицама белих турбана у првом реду клања попут муслиманских верника пред концертом некултуре.

УМРИ ДА БИ ОЖИВЕО

Гладни медвед се пробија кроз шумска стабла
добрица ломи честар пред собом ка мени.
Кад изби на чистину ливаде радознао те
уперисмо лица – ја крикнух од страха.

Медвед застаде, мумлање утихну
на шта је личила животиња при
изненадном сусрету са човеком
одушевљеним природом?
На ожалошћеног музичара коме је изостао
бакшиш. Тресну главом кроз ваздух
окрену се и оде натраг одакле је дошао.

И ја се вратих истим путем
који ме наведе овамо.

На огради речног моста успут,
опазих дечака црнпурастог обузетог
ловом на пупавце смрдљиве птице
које као да су излетеле из пољског
нужника. Ђуба птичјих глава нек буде
допуштено поређење овакве врсте
подсећа на грабуљу наопако
бачену у башти.

Онда и сам не знам зашто искрсну
призор преда ме ничим изазван.
Чека мој долазак.

Бејаш то ја. Дете, однекада.

Пожурих ка њему –
да га пригрлим.

Дечак се уплаши –
даде се у бег.

Авај, авај! Страшни животе.
Извуци се из заседе.

БЛАГОСИЉАЈ

Мој немир Господе од Тебе долази,
у летњој ноћи након престанка кише.
Кад се небо разведри и плава светлост
месечине падне блага на трем куће
ја седим сетан на дрвеној клупи
чекајући глас да ми дође изнутрине:
Ту сам Господе. Ту у близини.

Ослушкујем девојке гиздаве
на обали језера док певају
химне туге, молитве,
певају уместо мене.

Мој немир од Тебе Господе долази,
та и сам знаш стихови су ми једино благо.

Мени није дато да чиним што нам је срцу драго
колико да лепоту потиснем још већом лепотом.

Благосиљај немир мој Господе.

Искварени свет се поправити не да.

ПУСТА КРАЈИНА

Све је речено, изгледа. А ипак нејасноће
пробијају до нас – млади штенци.

Чим ојужи пупољци трешања набубре
траг грешних духова кружи ваздухом.

Грех је немогућност човека
да следи Божије дело.

Златни новчићи брује
из мешине кожне торбе.

ГЛИНЕНИ КРЧАГ

Пошто се домогох обале реке
и утврда од стабала отесаног
дрвећа пободеног у црницу обале
да брани насеље од поводња,
помислих: ево спаса!

Каквог црног спаса?

Тамо ближњи псују.

Стој! одбачене ствари
пробијају из песка.

Глинени крчаг,
црна ротквица
јавна саблазан

Тужбалицу ветар пева.

ПИВСКИ СТОМАК

Последњи партизански хвалисавко
жив и не баш сасвим здрав, окићен
ратним ордењем по грудима
попут овце која жури на појило
корача улицом.

Новогодишња јелка пропалог режима
патинираног комунизма
данас иако скрајнут и болешљив остаје исти –
минско поље.

Звезда пала у бару на писти.
Управник казнено поправног дома.

Али нико га не ферма ни за трулу шљиву.
Фосил тражи место себи на улици,

Челичном четком језика
дозива наглас по именима
помрле саборце, и све то подсећа
на трљање гвожђа о гвожђе.

Матора крнтија се окреће
за сваком утегнутом женском гузицом
пивски стомак пумпа ко ћуран
кад прође поред цура.

ПРЕВАРЕНИ МУЖ

На нетипичном месту за поезију
(спортска дворана – доба зиме)
у холу пребрисаном од прашине
пред сам почетак књижевне вечери
да би се уважила публика
из песникових уста избиваће песме
смењиваће се јадне као мусави војници
на ноћној стражи.

Моји пријатељи умишљени писци
уживају да рецитују до зоре: гласно
да пробију зидове. Као да ходају
босим стопалима по рајсанглама.

Публика из куртоазије пристигла
као какви дужници невидљивом Богу
сабијена седи на столицама удрвењена
куња попут кокошака обузетих колером.

За који тренутак почеће бурлеска
међу њих ће падати грлице
неразумних речи, оловне драмлије
песничког верују као погођени
глинени голубови на стрељани.

Песникова мајка јемац да ствар
мора да успе – брадата од носа
до гркљана збуњује публику –
фабержеово јаје паланке стоји
на прстима између столица.

За сваки случај даје до знања
ко мора да буде звезда вечери.
Песник је стидљиво опомиње:
црнотуморним стихом: Мама,
не буди бабица на сваком месту
вади флаше са пићем из зембиља.

Неколико испијених чашица
омамиће публику осоколивши их
да стихове замене псовкама.

У тој дружини једини
личим на превареног мужа.

БАГЕРСКА ПУСТИЊА

Багерску пустињу пре револуције
красише пешчане дине и језера
остала за испирањем злата,
за рачун Њ. К. В. А. Карађорђевића.

Трагедију Другог светског рата
природа учини подношљивијом.

Дине од песка обрastoше
стабла топола, врба, мрких јова
у језерима запатише се рибе.

Наизглед опустошен крај за лопатама багера
природа претвори у национални парк.

Из средишта бистрих језера
са дна избијају извори хладне воде.
Око њих амфитеатри, боје поскока.
А, опет тако пуст крај.

Ни слутили радници нису
да ће рушење берлинског зида,
млатнути по глави комунистичка царства.

Бадава природа показује човеку
уметност обнављања без премца.

У атару багерске пустиње могао би се
изградити Музеј писца о коме
шест деценија машта и сања један човек.

СТАРО ГНЕЗДО

Цилик ластавица са обале мора пристиже,
схвати ту песму. Пронађи јebene смисао.
Мајушне птице црног перја имитирају
тела покојника у закопчаном оделу.

Узенгије електричних стубова,
придржавају грм бугенвилије расцветао.

Игла реже исту деоницу арије
покварене грамофонске плоче.

Не помишљајте браћо моја на мене.
Псујте акрепе – сопствену стопу.
Ако би Бог праштао сваком,
тад псујте рециклирану стварност.
Хајд за њом у клоњу.

Ствари падају мимо Божије речи
на земљу. А где би другде?

Омотри каква стара гнезда вребају
испод греда балкона у суседству,
од пљувачке и блата скорела
тврђа од шоља дојки црнкиња.

Међ маказе за шишање руна вуче живот.
Разбојник врда од истине. Живот, живот... кличе

Птице канцелари – ложа писаца
збијена на малом простору
јалову скалу усклађује у строфу.

О, ви курчевити тврдокорни фосили – махери
чему служе трикови: сипања фекалија по глави.
Кофа за воду виси обешена о калићу.

Тањири гљива приљубљени
о остарела стабла врба из мрачне шуме
нуде трибину залуталом незнанцу.

А ви ластавице стара гнезда
насељавате до смрти.

LA COMEDIA E FINITA

У години кад СССР беше намерио војну инвазију на ЈУ у садејству са земљама варшавског пакта дружина ћосавих пубертетлија би поштеђена насилне мобилизације.

Дечаци интермецо сталних претњи окупације користе откривајући значај гениталија – мушко зрење тела куда иде, а то значи свакодневну проверу крућења пениса у групи, загуљујућ шаком кожицу главића – са главића на главић удружена млада банда на обали реке збијена такорећи раме уз раме под конач онанише хорски тактилно, онанише. ко ће пре да сврши – који курајбер има највећи.

Признајмо – тад нисмо маштали о женама, о нагом женском телу.

Нашу инспирацију куражи обележје турнира ко ће први ејакулирати у воду. Тријумф природног откровења.
La comedia e finita.

А пошто рс није вечан већ спласне, скачу у вир по прозивци: први, други... последњи. Следи лов на склиске јегуље допутовале у наш крај

Војни резервисти ушанчени по брдима маскирани чекају совјете да им јебу мајку, како кажу, за разлику од нас, гађају чавке и свете им се, мртве птице везују за ногу

па о гране дрвећа над рововима обесе –
птичја страшила.

Наш улов нудимо по багателној цени.
Усољене јегуље завршавају путовање
натакнуте на сув штап као чарапа по ноzi.
Рибље месо цврчи над пламеном ватре
цеди се уље. Пеку јегуље: у одсуству совјета.
Гладни војници месецима укопани у ров.

Цех масовне мобилизације платише
невина сторења: змијолике јегуље.

Од рата не би ништа.

Интермецо онаније добија
државнички ниво.

Николае Чаушеску и Јосип Броз Тито
потписују уговор о изградњи
хидроцентрале Ђердап. За леђима им макете.

Мали градови са обала Дунава памте
историјски сусрет комуниста – руковање
државника са смешком.

Разапете мреже о две дрвене
тојаге пободене у речно дно
плићака реке подрхтавају ношене
таласима као какво рибље леђно пераје.

Паничне гласове мојих другова
риболоваца из тог доба чујем јасно:

дижи мрежу. Вади, вади: вичу. Пази на змије.
Отромбољен трбух мреже израња из воде:
о крајак пања у њему а око њега рибе, рибе.
Удри их у главу, дере се ковачев син.

Вренгије јегуља беспомоћно змијуљају
као затвореници бањичког логора
шиљате пређице глава полагају на пањ.

Са лица земље хидроцентрала збриса
села и засеоке, рибарске куће, цркву
са плавим светлећим неонским крстом
по ноћи у српском градићу на тргу.
Вештачко језеро потоци обешене штрајке
из излога локалног сарача, месареву душегубку
пушницу смрдљивог димљеног меса
дирљиво крштену: XX век.

Брана препречи долазак јегуља у наш крај.
Јегуље! Јегуље! Каиш историје кида човек.
Џабе се јављате у сновима несрећне са Понта.

La comedia e finita. La comedia e finita.

УМЕТНИЧКО ДЕЛО

Загасито црни мрави ко науљана
барена ускршња јаја у корпи,
навиру из хумке мравињака.

Ударници напуштају кулу
сувих влаи траве, гранчица
опалих са врхова багремовог грања.

Утисак је да се јављају околини
у свом походу негде.

Мрави машу уметнику покретни
у слету, антенама на врху главе.

Али сликар, је посвећен платну
брашностој структури по површини
постављеној на штафелају.

Он слика месну цркву на брежуљку
и портрет мог старијег брата истовремено.
Из братовљевог темена осликаног
представом саћа излећу златне пчеле.

Мени је изгледао грозан тај
портрет уметника у младости.

Јачи дојам оставља на мене не сликаров
талент колико његово умеће за преживљавањем.

А то видех тако јасно:
да ми стид продре до костију.

Мачвански сликар кад оконча
време посвећено уметности
дохвати кожно комесарску торбу
те извади војнички ашов да би
набусит разгрнуо купу мравињака –
крхки Вавилон, земљано лонче
скривено у мраку вршно мрављим
белим јајима, откри за своју душу
посуду бисера отмене јувелирнице.

За доручак из природе богомдан
имао је рецепт..

Мравља јаја окончаше
спечена на палети тигања.

Беше то нека несазнатљива улога
уметности намењена мени да ме
уведе у тајну постојања кроз патњу.

ТРЕЋИ РИМ МИМО ПОЗОРИШТА

Москву кроз прозор авиона тражисмо –
а оно радознали површину блештећег
језера видеше под собом.

Глас капетана пословично умилан
скрену нам пажњу да је путовању
крај: вежите се слећемо.

Са дуго извођеном представом „Чекајући Годоа“,
С. Бекета на матичној сцени позоришна трупa
стварна и непредвидљива, усхићено
стиже међу Русе.

Будући домаћини уметницима саопштише
пре поласка на пут како наша представа
неће бити одиграна на сцени Бољшог театра.
Образложење штуро.

Знали смо услове: шта нас чека.

Осредњи ансамбл припада локалној сцени.
Сиромашни ансамбл занесењака њуши
стварност ко кучићи по кварту. У Волоколамску
цене неафирмисане трупе без костима и реквизита.

Реситал у Пушкиновом дому на сцени крај клавира
по систему типа младих школараца: поклони се
и почни
играмо пред љубазном публиком запосленог особља:
домара, баштована, сервирки, куварица из краја.
Обични људи разумеју патњу без претварања,

патњу коју наша трупа пренаглашава у комаду
сељаци читају са усана речи без превода.

Конвенционални домаћини организују пут
у Москву. Позоришна трупа инсистира
на групној фотографији испред Бољшег театра.
Већ смо се били навикли на боје зграда попрскане
крвљу.

Пре но је севнуо блиц изблиза, указа се Лубјанка.

Стаљинке – доминирају, о, године ничег.
Застава са јарбола Кремља старих богова
се не одриче лако. Но златне куполе царске
лавре нису гуске. Проклет имам суд.

Наша позоришна трупа као да је у престоницу
донесена у носиљци: Флоберови папагаји.
Лулу има страх појачаног страха. Глуми лишај.

Црква Христа Спаса далеко уз друм.
Има се поћи до ње. Са места на ком
се обресмо личи на празну пицерију.

Љубазни продавци кича и магле, баћушке,
разапели шатре у улици ниже Црвеног трга.
Суфлерке позоришта траже квалитетно крзно
женске бунде и капе. Остали бирају сувенире.

Неостварени глумци московске сцене
костимирани према епохи у ликове
цара Николаја, Михаила Горбачова и Путина
за један долар нуде заједничку позу туристима.

Детектор за метале зуји Црвеним тргом.
Претрес до голе коже – важи за сваког.
Дванаест месеци непрестане страже.

Пред Лењиновим маузолејом мајстори:
реновирање у току. На течном руском
пред улазом написали: продужи даље.

Светска тениска федерација промовише
младе таленте, на импровизованом терену
ограђеном пластичним провидним кавезима.

Руља туриста, маса Руса блене
ко теле у крављу сису за зеленом
првокласном тениском лоптицом
како прескаче мрежу: језа.

Видесмо Русију: угао личан.
Доста господо. Попијмо капућино
пре поласка на пут.

Наша сиромашна трупа путује,
Путује ка даскама матичне сцене!

Ко је чекао Годоа – знамо ли?
У гужви Москве чека ли га ико?

Трећи Рим живи мимо позоришта.

МЕСТО ПОД СУНЦЕМ

Средина лета – сунце клацка ка западу.
Смрскане инсекте са шофершајбне
аутомобила кидају кљуновима врапци.
Губилиште настало током брзе вожње
добија смисао – веселе птичије гозбе.

Затечен призором уместо опела
гласно читам поезију. Суров је живот.
Речи оштрије од ломљених санти
леда за читањем се топе. Не мења на ствари

небом у даљини шпартају
мали змајеви авиона вукућ за собом
кржаве репове. Закључак друже стари:
тражи одговор на питалицу,
скраси дупе, хитај у изнајмљен дом.

Две кржаве упарене шине
нестаће пре сутона. Без перона
без станице а људи дрежде –
навикнути на возни ред путовања
у дом, пре свега на молитву за столом.

Плаши ме благост примењена
у писању елегије – поеме „За Јосифа“.
Упитам се: камо је нестала
љута мушица испала из ока?
Сузе, сузе – цвет патње.

Тумачим шкарт стихова написан
кљуновима врабаца. Издржи читање

душо. Време маски почиње од зоре.
Вагонети белине клише. Мрачна мисао.

Сад са морских плажа гузеља
голишав сталеж средње класе
Европе – са мучеништва под сунцем
стижу обарене паприке за зимницу
са надувеним пликовима по кожи.

Препланули мулатски изглед
Барака Обама коме теже туристи
изискује десет мученичких дана
лежања под сунцем.

ПУТОВАЊЕ КРОЗ ВЕЧНОСТ

Мали градови камене тврђаве – псећи измет
скорео у довратку. У девојачкој башти цвета
млечика. Мрачни сводови дрвећа, уски тунели
улица нуде простор за слет слепих мишева.
Сувенирница брадатих чика – уметност за понети.
Свештеници свих вера, свих махала: језив смрад
згњеченог калопера.

Гипсани богови изложени по тезгама – општи страх:
полумрачна соба бљује из камина хашиш – сув прах
брачне чежње. Узенгије жутих глицинија пузе уза зид.

Ја, некад стајам пред вама беспомоћан и тад
ме обузимаше бескрајно неописиви стид
што се затекох пред вама, а да не бејам рад
ко кад у младићству околишах газити по снегу
европске трулежи кошница окречених на брегу.

Градови из утробе Јоне камо кане без престанка
усирени касапи чиновника, из сата у сат:
мртвозорници.

Пред икону Христову што повремено плаче са зида
у зборници
лијући сузе жешће но прокисли кров усред пљуска
од уранка
пуштајући сузу на мермерни под. Куда журе, лопови?
Сводници.

У Француској, у Србији, или ма где другде, свеједно
путовање кроз вечност малих градова скончава бедно.

СПОМЕНИК ЗА КЊИЖЕВНУ НАГРАДУ „ГОСПОЋИН ВИР“

Са кожным обољењем на лицу
за влажних дана – пресуду тркеља
Директор за... Где си ба! Cavalleria rusticana
титоистички син. Учкур старих гаћа
везан у чвор, како каже кума Гита.

Каква књижевна награда, који курац,
какви бакрачи, из соца цедите соц:
мислите глупи другови – њоње
незнају куд циљате. Ха, ха, ха!
Даду ли вам дадину кокошарску
укидај машкараду одмах: јебите
се скупа. Реликти реакције – цврц.

Пет година толеришемо тираду,
дишући у смраду пете колоне.
Е, па ево вам ђока, видите: загуљен.
Свирцензи курцензи манифест
безданих духова нек се носи...

Катастрофа! Катастрофа!

И каква је то књижевна награда
„Госпођин вир“: нула нулића*.
Гледе другова јемче једногласно: шупље говно.

Ванредна вашка са ФДУ-а пише петитом
име и презиме подвлачећи звање на дну
плаката за локалне приредбе: овдашњи проф. & син.
Западносрбијанска варијанта по мајци,

а по оцу тврда комунистичка сорта личка
како да разуме и објасни појам „водопус“
песнику заступнику идеје превредновања пред Богом
кад не познаје основу народног језика,
вајни енциклопедист,
да би једноставно одговорио: кравља пичка.
Орган из кога са висине пршти урин.

Метак у цев па на посао, ба: прекини срање.
Делујем јаче од свих преса чим сам доведен
у приправно стање: књижевност Срба
не мери пропозицијама конкурса писаним
курца ради, но...
Џаба Винавер! Бездани дух. Окачите награду
свињама о реп.

Не зезајте актуелну већину. Нас лично.
Полицајаца заветованих ћутњи
има више од печурака у шуми за кишом.
По традицији ми смо: браћа по крви.
Сви за једног, глава за главу. Од Симине улице.
Дерогирај конкурс. Поступак ништа не кошта,
и не боли.
Чик да видим ко се вређа: јебаће тај јежа у леђа.
О налогу извести телеграфски кратко преко књиге
– баста.

Моју причу након студентског бунта казану
због деморалисања опозиције у васпитном духу
већ си чуо. Оно вреди поновити је опет, и опет,
јер волим да слушам свој глас: као снајпериста
из резерве са крова хотела „Москва“ нишаних
опозиционаре као бикове право међу рогове,

приљубљеног образа уз кундак пушке чекајући
наређење главнокомандујућег: скењај говна!
Пре но опалиш престани са дисањем – упутство
правила службе о руковању оружјем: пун погодак.
Месецима тренирах ту вештину у Титовој гарди.
Да се није умешао међу студенте Патријарх Павле
кикирез подигнут на ограду чесме да бунтовнике

смири

ко зна докле бих догурао? Жалосни мантијаш!

Контај наравоученије: Јебеш „Госпођин вир“!
Ту смо да разбуцамо плитку материцу.
Српски речено, одсад њом бришите дупе.
Преостале бронзане статуе дајте Циганима.
Нек претопе легуру у корисне сврхе.

Солите памет међу собом, ви,
српски ренесансни духови.
Ми следимо сјај начела традиције
угледних награда – недвојбено НИИ.
То вам дође као моје посвећено чишћење
ратног очевог трофеја пиколо пиштоља „берета“
одузетог италијанском генералу за самоубиством
у црногорском затвору поткрај Другог светског рата.
На канцеларијском столу: свако јутро
расклопим па склопим пиштољ за по сата.
Делови се сјаје изгланцани под длановима
мојим као кваке начелникових врата.

Рефрен за рефреном стилизује монолог
апаратчик наливен вотком Стаљинке из пљоске:
Славнији је мајмун Ђита од добитника признања
„Госпођин вир“. Чуј: Мирољуб, Саво, Вук и Ђорђе

опрем добро! Не терајте даље да сводим биланс.
Ништа ништи ништа. Чешали се бикови о стубле.
Шта се после десило: говно се обесило. Смрди
у ваздуху.
Како се обесило – тако је и треснуло. Што би рекли
странци: овер.

У години објаве конкурса награде „Госпођин вир“
први ју је начео моралисањем г. Предраг Чудић**,
алармирајући општу узбуну у културној јавности –
ничим изазвану хајку, не слутећи како може кренути
спрдање за њим – дични директор: свевремена
присутна
гњида – кичма система Где си ба.

Шта да кажем, да се уместо будала не постидим:
старим.
Делимично протраћене године вичу за нама.
Заувек вичу
око нас. Умирати у тишини: то је лепота. Непоражена
лепота.
Крв речи сажима: тестамент. Мото писан у стилу
манифеста.

Fiat iustitia.

Време без духа стоји укопано у месту
Шниране цокуле постројене у чети.
То нису празне приче: неодређени идиоти.
Државна школа. Програм писан за школарце.

Лепота има смисла и онда кад је нема
кад сакривена у соку пупољака трњина ври,
уопште гледано кад не мари за доба – одакле да букне.

Испод површине језера пред сутон:
лепота светлости исијава из дубине.

Несавладив је живот. У име лепоте,
он се тараси људске прљавштине
кад свршава – бездана уметност тријумфује.

„Госпођин вир“ вртложи муљ и
труње јучерашњег дана упија.
Свагдашња лепота њене снаге
не шкоди. Чим постоји, чим избија
силом древне чистоте. Лепа змија
скотурена на спруду примитивног
глобуса од камичака врелих.
За педаљ подигла главу над телом
из строгог центра круга: песников суд
сикће бескрајно оспоравање божанства.

** Књижевну напору „Госпођин вир“ основали су почетком 2008. године Ценитар за културу и Едиција БРАНИЧЕВО Пожаревац. То је – пре свега – антибиокрајска, јошвиша напора; додељује се за најбољу књижу поезије, роман, или књижу есеја/оіледа. Напору се додељује јрвенствено јојединцима који се у својим делима сучавају са умним и духовним најором, мистичним искуством и јесничким лавиринтом. Напору се додељује ауторима који „умеју да оживе наше дубине, да сиђу у мистичне вирове и да по цену напора целог бића дају дело које има и сву драж новине, па и оно смешно трзање збиља живих нерава, збиља сапетих спрегова“. Одлуку о напору доноси жири састављен од 3 члана. Одлуку о добитнику напору жири саопштава у другој недељи априла, а напору се додељује у другој недељи месеца маја) у оквиру књижевних сусрећа Бездана уметности. За напору конкурису наслови објављени у јоку 2009. године. За напору „Госпођин вир“ моју конкурисају јисци који јишу и објављују на српском језику, без обзира где јрентушно или стјално живе. Напору се састјоји од скулптуре, рад академској сликара Драише Милошевића и новчаног дела. Дела за ову напору моју јредлајају уметничка удружења, издавачи, књижевни критичари, јојединци,*

као и сами ауџори. Образложене, њисане ѡредлоје уз обавезна 3 ѡпримерка објављеної дела ѡреба достѡвѡиши до 31. децембра шекуће ѡдине, на адресу: Едиција БРАНИЧЕВО – са обавезном назнаком „За конкурс – Госпођин вир“.

** „Мушка менструација“ – Болест позната у североисточној Србији по имену „Мушка менструација“ лечи се, кажу, очас помоћу бајалица. Младунци мишева удављени у зејтину (у коме одстоје четрдесет дана) древни су лек у истим крајевима за лечење алкохоличара. По две капи тога лека дају се болеснику на дан у року од две недеље и захваљујући тој терапији човек батали алкохол. Савремени човек у овакву врсту лечења не верује, али у томе каткад и лежи трагедија човека. Како се лечи једна друга „болест“ наше културе и књижевности, познатија под именом „инфлација награда“, може се видети у тексту г-дина Драгана Богутовића „Шта је писац без колајне“ вођеног са писцем, Г. Предрагом Чудићем. У том тексту подвргнуте су беспоштедној критици 337 награда у Србији. Разговор има смисла и остао би у племенитом настојању саговорника да се на крају није свео на исмевање и ругање једне тек основане и још увек недодељене награде „Госпођин вир“. Чудић „Госпођином виру“, посвећује верујем не случајно несребичну пажњу, две недеље након објављивљања огласа о награди. Ажурност новинара „Вечерњих новости“ и писца, дојучерашње екселенције да „вреднују“ још недодељену награду, мора се признати, увесељава. Који је мотив? Чему и у које сврхе служи сумњичење и дезавуисање унапред једне књижевне награде? У име кога врле јуноше криво-творе чињенице из огласа о награди? Чудић у пропозицијама о додељивљању награде поред „изазовности имена“ трага и за „плитком материцом“ награде, те књижевне сусрете „Бездана уметност“, покрштава у „Бездан уметности“, а цитат из пропозиција о награди не цитира коректно, већ по властитом ђеифу. Што је још тужније, ѡписац моралистиа не зна ни о чијем је цитату реч. Не сматрам за неуместан савет, препоруку, новинару и писцу, да посете најближу библиотеку и упознају се са цитатом једног од значајних писаца међу Србима. Учење не боли, а и што шта о моралу код истог писца могу пронаћи. Најпосе, конкурс о награди није објављен „у једним новинама“, већ у културном додатку „Политике“, 7. об. 2008. Уз екселенцијине „савете младом писцу“ проглашене за „заједничко добро“ од стране новинара, додајем питање: *да ли је мојуће да разуман човек не зна шѡа му ради лева, а шѡа десна рука?* Како се лечи болест трагача за „плитком материцом“, писцу ових редова није познато, но као јемац књижевне награде „Госпођин вир“ зна да се „Мушка менструација“ лечи очас – бајалицом.

ВЕРЗИЈА ЉУБАВИ

In vitro: сунце врти сенку бандере
за осом стуба. Црна казаљка вија.

Нека непозната жена позира сунцу на плажи –
румунка, бугарка: безизражајна посувраћена палма.

Моја пак дебела жена опружена на асури –
бродски појас за спасавање, помислиће ко
у нужди о њој, чита тибетанску књигу мртвих.

У плићаку за стеном избоченом
са дна мора, укрштени таласи
подвезују лабаве чворове од листова
морских трава. Плетући рукаве џемпера.

Бродић – зарђала скаламерија
претоварен голишавим туристима
окупљеним као пилићи око квочке
на палуби, брекће близу обале.

Туристи славе одмор – постојање у простору
притискајући шешир на глави пред ветром –
салутирају бродићима које сусрећу по мору
путницима који такође са рукама увис
придржавају сламнате шешире да не полете
као галебови у ваздух. Весела дружина
запосела бродске клупе. Алаве свилене бубе.

Бродић стење монотону причу
дизел мотора. Градоначелника
ухваћеног у лажи. Повраћа воду

из утробе потенцијални дављеник.
Мотор цикће, неки лежај из строја
опомиње да је ислужио гарантни рок.

Проклети ветар бије право у њушку
јужни топао ветар пара на копљу
заставу Европске Уније. Звездице
окупљене у представу круга, беле
звездице штампане на плавој подлози,
погледај скрушене у кретњи попримају
облик мишијих репова.

На дивљој плажи – старимо сами душице.
Везани обећањем од младости: лева и десна рука.
Непрестани додир воде и обале. Пар сећања.
Верзија љубави.

Волим те! каже Camera obskura –
до бола остарела жена. Овај час
волим реалан и недељив. Умримо одмах.

Без шминке на лицу говори слана шкољка
задовољна досадашњим начином живота.
Призива кључну сцену са краја комада
залазак сунца, да нас отера са овог места.

СТИД

Моји вршњаци скончаше у младости,
а ја докле сам стигао. Не вреди сад о томе!
Знам ли куда стремим? Смем ли поуздано рећи?
Нек живот иде до врага. Нисам могао утећи.

Педесет и седам година брусим монолог,
месим кнедлу у грлу: одсуство стида
савременика идентификујем.

Суочавам истину са породичном тајном.
Изглед мајке са подвезаним стомаком у трудноћи
да се не примети њено блажено стање, слутим:
мој раст под стегاما, долазак међу људе.
Патријархално васпитање.

Педесет и седам година монолог дуг
од рођења: разумевања духа традиције
чедоморки нашег краја. Глумити магарца
неко време се може: док кретање по истом
кругу не досади.

Човек надвијен над посудом са водом –
над тамним огледалом откуд избија
сопствено лице. Цврчање угљевља.
Ништа ново.

У касно поподне, за поподневном отупелошћу
дана, уз амбар пун жита клизнух мимо руку, давно
из бубња матере испао – безгрешни синчић.

Танушна пупчана врпца – веза
са мајком кидала се споро.
Крвава врпца: омча крвава.
Августовски ваздух топао и сув,
у грчу, морах удахнути одједном
да бих постао непожељни син.

Силином трудова избачен на под магазе.
Прашњаве дебеле даске уместо колевке
сложене по земљи примише ме на себе.
Музика жишка: пауза, пауза.

Мајушан и го: од мајке рођен
покривен врбовим дрвеним коритом,
намењеним за плитки мали сандук
будућем покојнику. Мом телу. Остављен.

Три дана разговарах са смрћу. Ослањајућ се о њу.
Плач из груди једва се чуо мој, бестрага
са непозданим ваздухом пусте магазе.

А онда мимо моје воље бану баба по мајци
у магазу да пресуди. Хроничан алкохоличар
радознао да види патњу људског лица,
одреди камо даље, како даље да се дела.

Врати ме мила пијандура
на почетак живљења.

У живот са Исусом –
У живот без Исуса.

CODEX SINAITICUS

Безвредне менице – свежњи
папира задављени канапом
у фиоци писаћег стола.

Бледо мастило – породични потпис.
Утваре генерација од – до: Бог свети зна.
Рачун ненаплативих потраживања.

Век чамотиње чуван у фиоци стола
стварни власник меница – самоћа.

Кад сам стао упознавати лице и наличје
зајмова: проби ватра од зиме, од пролећа
из њих крволипти пламен давнашњих дугова.

Варљиви март током дана мешаше годишња доба:
киша, сунце, канонада бабиних јарчића, ругоба.

Бледо сићушно сунце слабашним зрацима,
нејаким зрацима попут снаге једногодишњег
детета, сврати кроз прозор, проби разбојник
не чинећи штету велику, уобичајену за лоповима,
осветли унутрашњост фиоке, стиже да види
а да заузврат не узме ништа.

Духови предака беху то у сечивима светлости
на пропутовању: век безбожништва – кркља.
Менице напуштене у светој тишини трепере –
менице које гледам са сетом данас чекају расправу
о заоставштини архива. Наш Codex Sinaiticus

– страва.

Захуктали свет напољу изводи представу
под сунцем, мимо сунца. Спољашњи свет,
акварел. Породично благо скупљено у
историју непопуларних трагедија нуди
слепо веру предности безготовинског плаћања.

Пупољак у вечитом оклевању
чека да букне пламеном из себе.

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Александар Лукић је рођен (1957) у Мишљеновцу, код Пожареваца, Србија.

Објавио је следеће књиге: *У вајону Розанова* (КОС, Београд 1986, за који је добио „Бранкову награду“), *Оснивач подземне њресџонице* (Заветине, Београд 1991), *Сџрашни суд, 1* (Унирекс – КЗ „Владимир Мијушковић“, Никшић 1991, за који је добио награду Залог), *Евроџа* (Време књиге, Београд, 1995), *Вамџировићи* (*Алманах за живу џтрадицију, књижевносџи и алхемију / Београд/, 1/1998*), *Брод лудака* (Народна књига, Београд 2001, за који је добио награду „Срба Митић“ 2002), *Леџенде о рамондама и ружичасџом џеску месечевоџ смак-нућа* (Просвета, Београд 1991), *У долини зидова* (Едиција Браничево, Пожаревац 2003), *Јасџис* (Народна књига, Београд 2007), *Не сџомињи џавола* (КОВ, Вршац 2009, за коју је добио награду „Драинац“), *Савремени ушкоџљеници* (Интелекта, Ваљево 2010), *Кукавичлук* (УКС и библиотека „Србољуб Митић“ Мало Црниће, 2012), драму, тј. фарсу *Весела мумија* (*Овдје /Подгорица/, 1998*). Заједно са Б. Младеновићем превео је на српски *Влашке басме* (збирку влашких басама забележених у североисточној Србији, *Алманах за живу џтрадицију, књижевносџи и алхемију /Београд/, 1/1998, 58–70*). Објавио је и роман *Maestro per Pjetro* (Заветине, Београд 2001, за који је добио награду „Дрво живота“), као и *Између мийџарења чудовишџија и умейносџија*

будућности (Едиција Браничево, Пожаревац 2010). Оснивач је и уредник *Алманаха за живу традицију, књижевности и алхемију*. Александар Лукић је први добитник највише књижевне награде Едиције Заветине – *Амблем трајног писма света*, за књигу *Јасин* (2008). У Колу I Библиотеке Добитници књижевне награде *Амблем трајног писма света* објављени су *Сабрани радови: Александар Лукић* (CD, Заветине, 2008).

Живи и ради у Пожаревцу.

Садржај

Маслина Св. Петра	5
Небеска арабеска	7
Одјек	10
Свињски реп	13
Сливник	14
Жалосна песма	15
Публика	17
Чиода	18
Блиндирани кокошињац	19
Псовка	20
Црне бубе	21
Мртва стража	22
Ноктурно	23
Вагинални коров	24
Заседа	25
Ловина	26
Образ	27
Предсказање	28
Ур.	29
Класик	30
Аз буки вједи	31
Кржаве очи	33
Мета	35

Знак упозорења	36
То ти је	38
Тамно огледало UN-а	39
Матадор	41
Старински друм	43
Себичан музеј	45
Концерт некултуре	46
Умри да би оживео	47
Благосиљај	49
Пуста крајина	50
Глинени крчаг	51
Пивски стомак	52
Преварени муж	53
Багерска пустиња	55
Старо гнездо	56
La comedia e finita	58
Уметничко дело	61
Трећи Рим мимо позоришта	63
Место под сунцем	66
Путовање кроз вечност	68
Споменик за књижевну награду „Госпођин вир“	69
Верзија љубави	75
Стид	77
Codex sinaiticus	79
Белешка о писцу	81

Александар Лукић

ПСОВКА

Библиотека МОБАРОВ

Поезија. Есеј. Проза

Поезија I, Књига 1

Издавач

ЗАВЕТИНЕ: ми, Београд, ул. Сердар Јанка Вукотића 1

Главни и одговорни уредник

Мирослав Лукић

Ојерајтивни уредник

Димитрије Лукић

Прво штампано издање, мај 2015.

Тираж: 500 примерака

Пријрема за шћамћу

„Поповић и синови“, Пожаревац

Шћамћа

„Ситограф РМ“, Змај Јовина 71, Пожаревац

Цена ове књиге је 720,00 динара.

Књиге се наручују директно од издавача

преко мобилне *Књижаре писаца*

<https://krmikovac.wordpress.com/>

или

Уплатом преко Post neta на моб. +381653006950.

Поручиоци изван Србије плаћају трошкове поштарине.

Новац шаљу преко Western Union-а на адресу:

Мирослав Лукић, 180 309 Београд,

ул. Сердар Јанка Вукотића 1/13

(молимо да нам пошаљемо кад пошаљу новац напишу

у електронској поруци, miroslav7275@gmail.com,

и број – Control number).